

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 7^{ον}

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 78

Πολιτεία

ΔΩΡΟΝ... ή θλίψεις!

Η ζωή, παιδί μου, του ανθρώπου είναι θλίψεις, διότι είναι στην έξορία. Μή ζητᾶς τελείαν ανάπαυσιν. Ὁ Χριστός μας ἐσήκωσε τόν Σταυρόν, καί ἡμεῖς θά σηκώσωμεν. Ὅλας τὰς θλίψεις ἐάν τὰς ὑποστώμεν, εὐρίσκομεν χάριν παρά Κυρίου. Δι' αὐτό μᾶς ἀφήνει ὁ Κύριος νά πειραζόμεθα, διά νά μᾶς δοκιμάζη τόν ζήλον καί τήν ἀγάπη πρὸς Αὐτόν ὅπου ἔχομεν.

Δι' αὐτό, χρεῖα ὑπομονῆς. Χωρίς ὑπομονήν δέν γίνεται ὁ ἄνθρωπος πρακτικός, δέν μανθάνει τὰ πνευματικά, δέν φθάνει εἰς μέτρα ἀρετῆς καί ταλειώσεως.

Αγάπα τόν Ἰησοῦν καί λέγε ἀδιάλειπτα τήν εὐχὴν καί αὐτὴ σέ φωτίζει εἰς τὴν ὁδόν Του. Πρόσεχε νά μὴν κατακρίνης. Διότι ἀπὸ αὐτό παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καί φεύγει ἡ Χάρις καί σέ ἀφήνει ὁ Κύριος νά πέφτης, διά νά ταπεινώσῃ καί νά βλέπῃς τὰ δικά σου σφάλματα.

Ὅταν ἔρχεται ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, γίνεται ὁ ἄνθρωπος πνευματικός. Καί ὅλα τοῦ φαίνονται ὠραία καί καλά. Τότε ὅλους ἀγαπᾷ· ἔχει κατάνυξιν καί δάκρυα καί θέρμην ψυχῆς. Ἄλλ' ὅταν ὑποχωρῇ ἡ Χάρις διά νά δοκιμασθῇ ὁ ἄνθρωπος, τότε γίνονται ὅλα σαρκικά καί πέφτει ἡ ψυχὴ. Σὺ ὅμως τότε μὴ τὴν προθυμίαν σου, ἀλλὰ νά φωνάζῃς διαρκῶς τὴν εὐχὴν· μέ βίαν, μέ τὸ ζόρι, μέ πόνον πολύν. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με! καί πάλιν καί πολλάκις τὸ αὐτὸ συνεχῶς.

Καί, ὡσάν ἀτενίζων νοερῶς τόν Χριστόν, νά λέγῃς: "Εὐχαριστῶ Σοι, Κύριέ μου, εἰς τὰ καλά ὅπου μοῦ ἔδωκες καί εἰς τὰ κακά ὅπου πάσχω. Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς μου, δόξα Σοι!". Καί ὑπομένων, πάλιν ἡ χαρά.

Ὅμως καί πάλιν ὁ πειρασμός καί ἡ λύπη, ἡ ταραχὴ καί τὰ νεῦρα. Ἄλλὰ καί πάλιν ἀγώνας καί νίκη καί εὐχαριστία. Καί αὐτὸ γίνεται μέχρις ὅτου - ὀλίγον - ὀλίγον καθαρίζεσαι ἀπὸ τὰ πάθη καί γίνεσαι πνευματικός. Καί γηράσκων, σὺν τῷ χρόνῳ, ἔρχεσαι εἰς ἀπάθειαν...

Γερόντων

✘ Νά κάνῃς περισσότερη προσευχή, ἐξασφαλίζοντας καί τὴν κατάλληλη ἡσυχία. Ἄν δέν μπορῆς νά προσευχηθῆς πολὺ τὸ πρωῖ, προσευχήσου τὸ μεσημέρι ἢ τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ βράδυ. Νά βρίσκῃς κάποια ὥρα πού νά ἔχῃ ἡσυχία καί νά προσεύχεσαι. Νά κάνῃς προσευχή μέχρι νά "βρέξῃ", δηλαδή μέχρι νά σοῦ ἔρθουν δάκρυα. Πολλοὶ προσ-

εὔχονται ὀλόκληρη τὴ νύχτα καί δέν χορταίνουν. Ἡ προσευχή εἶναι γλυκὸ πρᾶγμα.

✘ Οἱ λογισμοὶ ὅ,τι καί νά κάνουν, ὅπως καί νά ἔρθουν, ξένοι εἶναι. Ὅσο μποροῦμε, νά τοὺς περιφρονοῦμε καί νά τοὺς διώχνουμε. Δέν πρέπει νά λυπούμαστε γι' αὐτούς. Περισσότερο νά προσέχουμε τίς πράξεις μας. Οἱ λογισμοὶ εἶναι ξένοι καί ἄλλος τοὺς φέρνει. Θά φύγουν.

Γέρων Ἰερώνυμος

✘ Ἡ προσευχή καί ἡ μελέτη νά μὴ σοῦ λείπῃ. Νά γίνεσαι εὐεργετικὸς στοὺς ἄλλους μέ τὰ λόγια καί τὸ παράδειγμά σου. Νά προσέχῃς καί τὴν σατανικὴν ὑπερηφάνειαν.

✘ Ὁ λόγος καί ὁ σκοπὸς γιὰ τόν ὁποῖον ὑπάρχει καί ζεῖ ὁ ἄνθρωπος στὴ γῆ εἶναι νά ὁμοιωθῇ πρὸς τόν Χριστόν. Καί θά τὸ πετύχῃ αὐτὸ ὅταν θά προσβλέπῃ στόν Χριστό ὡς τὸ τέλειο παράδειγμα καί θά ζῇ καί θά πολιτευεῖται σύμφωνα μέ τοὺς λόγους Του καί τίς ἐντολές Του.

✘ Πρέπει νά γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος ὅτι ὁ Θεὸς δέν ἐπιτρέπει μεγαλύτερες θλίψεις ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖ νά ὑποφέρει καί αὐτὸ θά τοῦ δῖνῃ μεγάλο θάρρος. Ἡ γνώσι αὐτῆ τὸν καθιστᾷ ἀνδρεῖο, καρτερικὸ καί μεγαλόψυχο, διότι ἐμβάλλει στὴν ψυχὴ του τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀγάπη ἐπιτρέπει τίς θλίψεις, ἐξάπαντος θά τὸν βοηθήσῃ γιὰ νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτές, ἀποκομίζοντας μεγάλη ὠφέλεια.

Γέρων Εὐσέβιος Ματθόπουλος

✘ Ὑπάρχουν καί οἱ κακοὶ ἄνθρωποι πού βάλλουν κατὰ τῆς θρησκείας, οἱ ἄθεοι καὶ ἄλλοι... Ἄς εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἐπαναφέρῃ αὐτούς εἰς τὸν ἴσιο δρόμο.

✘ Ἡ πίστις εἶναι δύναμις.

✘ Νά εἶσαι ὠπλισμένος σάν τὸν φρουρό, μέ πνευματικὰ ὄπλα γιατί κάνουμε μάχη μέ τὸν κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου.

Γέρων Ἀθανάσιος Χαμακιώτης

Ο Θεός είναι φώς, και δίνει την λαμπρότητά Του σ' εκείνους που καθαρίζουν τη σβησμένη λαμπάδα της ψυχής τους και ενώνονται με τό "Θείον πῦρ".

Θαῦμα παράδοξο! Ο άνθρωπος νά ενώνεται με τόν Θεό ὄχι μόνο πνευματικά, ἀλλά καί σωματικά. Ἄνθρωπος καί Θεός νά γίνονται ἕνα, ὅπως ἕνα εἶναι καί τό ζωντανό ἀνθρώπινο σῶμα με τήν ψυχή. Με τήν ἔνωση αὐτή ὁ ἄνθρωπος γίνεται "κατά χάριν Θεός", ὅπως λέει ὁ ψαλμωδός Δαυΐδ: "Ἐγώ εἶπα· θεοί ἐστε καί υἱοί Ὑψίστου πάντες".

Ο Χριστός βεβαίωσε: "Ὁ μένων ἐν ἐμοί καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν. Ἐάν μή τις μένῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τό κλῆμα καί ἐξηράνθη, καί συναγουσιν αὐτό καί εἰς τό πῦρ βάλλουσι. Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν". Πῶς ὅμως μένουμε ἐμεῖς στὸν Χριστό κι Αὐτός σέ μᾶς;

Τήν ἀπάντημάς τήν ἔδωσε ὁ ἴδιος, ὅταν, λίγο πρὶν ἀπὸ τό πάθος Του, προσευχήθηκε στὸν Πατέρα: "Σύ, πατέρα, ἐν ἐμοί καὶ ἐν σοί, ἵνα καί αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ὦσιν... καὶ ἐγὼ τήν δόξαν, ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκάς αὐτοῖς, ἵνα ὦσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς ἐν ἐσμέν· ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καί σύ ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσιν τετελειωμένοι εἰς ἕν...". Ἀλλά καί στοὺς μαθητάς Του με σαφήνεια εἶπε: "Πιστευετέ μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καί ὁ πατήρ ἐν ἐμοί... ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ μου καί ὑμεῖς ἐν ἐμοί καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν".

Σαφέστατα εἶναι τὰ θεϊκά καί ἀλάθητα λόγια τοῦ Κυρίου. Ὅπως ὁ Πατέρας εἶναι ἐνωμένος με τόν Υἱόν Του, ἔτσι κι ἐμεῖς εἴμαστε ἐνωμένοι με τόν Θεόν. Καί ὅπως ὁ Πατέρας μένει "κατά φύσιν ἐν τῷ Υἱῷ", ἔτσι καί ὅσοι πίστεψαν στὸν Χριστό καί ἀναγεννήθηκαν "διὰ Πνεύματος Ἁγίου", μένουν "κατά χάριν ἐν τῷ Θεῷ" καί ὁ Θεός μένει σ' αὐτούς ὡς "κατά χάριν υἱοῦς Του". Τί θαυμαστή θεανθρώπινη ἔνωση!

Ἡ ἔνωση ὅμως Πατέρα καί Υἱοῦ δέν εἶναι παρά ἔνωση στήν ἀπειρη καί ἀφατη ἀγάπης. Καί ἡ ἀγάπη τοῦ Υἱοῦ πρὸς τόν Πατέρα φανερώνεται με τήν "ἐν ἄκρα ταπεινώσει" ἄρνησι τοῦ θελήματός Του καί τήν ἐκπλήρωσι τοῦ θελήματος τοῦ Πατέρα: "Οὐ ζητῶ τό θέλημα τό ἐμόν, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός". Αὐτό ἀκριβῶς χαρακτηρίζει πρωταρχικά τήν θεία ἔνωση. Αὐτό ὅμως πρέπει νά χαρακτηρίζη καί τήν δική μας ἀγαπητική ἔνωση με τόν Χριστό, γιά νά εἶναι γνήσια: ἡ ταπεινή ἐκπλήρωσι τοῦ ἁγίου θελήματός Του, δηλαδή ἡ τήρησι τῶν ἐντολῶν Του.

Τό εἶπε ὁ ἴδιος: "Ἐάν ἀγαπάτέ με, τὰς ἐντολάς καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με... Ἐάν τις ἀγαπά με τόν λόγον μου τηρήσῃ, καί ὁ πατήρ μου ἀγαπήσῃ αὐτόν, καί πρὸς αὐτόν ἐλευσώμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν". Ὁ Θεός ἐρχεται καί "ποιεῖ μονήν παρ' ἡμῖν" - με ἄλλα λόγια: ἐνώνεται

μαζί μας - μόνο ἂν τόν ἀγαπᾶμε ἐμπρακτα, τηρώντας τόν νόμο Του. Τότε ζοῦμε τήν παρουσία Του μέσα μας. Τότε πραγματοποιεῖται ὁ λόγος Του: "Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστίν". Τότε προγευόμαστε τήν μυστική καί ἀπειρη γλυκύτητα τῆς Βασιλείας Του, τήν ἄρρητη πνευματική ἡδονή τοῦ Παραδείσου, ὅπου θά ζήσῃ αἰώνια ἡ ψυχή μετά τόν χωρισμό της ἀπὸ τό φθαρτό σῶμα. Γιατί, ὅπως βεβαιώνει ὁ ἴδιος, "οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι "Κύριε, Κύριε" εἰσελεύσεται εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τό θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς".

Μέ ὅλα ὅσα εἶπαμε ἕως τώρα, δεῖξαμε τόν ἕνα τρόπο ἐνώσεώς μας με τόν Θεόν: τήν τήρησι τῶν ἐντολῶν Του. Ὑπάρχει ὁ-μως καί ἄλλος, παράλληλος, πού συμπληρώνει καί ἐνισχύει τόν πρῶ-το. Αὐός εἶ-ναι ἡ συχνή συμ-μετοχή μας στό Μυστικό Δείπνο Του, ἡ μετάληψις τῶν ἀχράν-των μυστηρίων Του.

ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΗ

Ο ἴδιος ὁ Χριστός· πάλιν εἶπε: "Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί

μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ... Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ".

Γιὰ νά εἴμαστε, λοιπόν, ἐνωμένοι με τόν Κύριον καί νά ἔχωμεν ζωὴν αἰώνιον, πρέπει νά κοινωνοῦμε συχνά τό Σῶμα καί τό Αἷμα Ἐκείνου, πού εἶναι ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς. Ἀλλιῶς, ὄχι μόνο εἴμαστε χωρισμένοι ἀπ' Αὐτόν, ἀλλά καί νεκροί: "Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή φάγητε τήν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πίνητε αὐτοῦ τό αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς".

ΔΩΡΕΑ!!!

Ἄς προσέξουμε ὅμως, νά μὴν κοινωνοῦμε χωρὶς βαθιά μετάνοια, συντριβὴ καρδίας, καθαρὴ ζωὴ καί πνευματικὴ προεργασία, γιατί τότε ἡ Θεία Κοινωνία ὄχι μόνο δέν συντελεῖ στήν ἔνωσί μας με τόν Χριστό, μά, ἀντίθετα, μᾶς καταδικάζει καί μᾶς κατακαίει. "Ὁ γὰρ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως", λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, "κρῖμα ἐαυτῷ ἐσθίει καί πίνει". Γι' αὐτό "δοκιμαζέτω ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω".

Ἄς φυλάξουμε, λοιπόν, με προθυμία καί ἐπιμέλεια τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, καί ἄς προσερχόμαστε με συναισθησι καί ἀκατάκριτη συνειδησι τὰ πανάγια Μυστήριά Του. Γιὰ νά ἐνωθοῦμε μαζί Του. Γιὰ νά κληρονομήσουμε τήν αἰώνια Βασιλεία Του. Γιὰ νά μὴν ὑποστοῦμε στήν παρούσα ζωὴ ὅ,τι λέει ὁ Τίμιος Πρόδρομος: "Ὁ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν". Γιὰ νά μὴν ἀκούσωμεν εἰς τήν ἄλλην ζωὴν τόν φοβερόν λόγον τοῦ Κυρίου: "Ἀπέλθετε ἀπ' ἐμοῦ... Οὐκ οἶδα ὑμᾶς!". Γιὰ νά δεχθοῦμε, τέλος, τήν πανευφρόσυνη πρόσκλησι: "Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου".

“Όσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστόν Σαλός

Τό πρωί ὁ Ὁσιος σηκωνόταν καί γύριζε στούς δρόμους μέσα στόν θόρυβο. Ὅλη τήν ἡμέρα ἔμενε νηστικός καί δέν καθόταν ποιθενά. Τό βράδυ τόν εὑρίσκει νά παίζη στίς στοές τῆς πόλεως. Ἐκεῖ παρατηροῦσε πού εἶχαν ξαπλώσει τά σκυλιά καί, ἀφοῦ τά ἔδιωχνε, ξάπλωνε ἀναπαυτικά σάν νά ἔπεφτε σέ στῶμα, σχεδόν γυμνός, φτωχός, χωρίς ψάθα, χωρίς ἓνα χοντρό μάλλινο ἐπανωφόρι, χωρίς κάπα, ἀλλά μόνο μέ τό μάλλινο ρούχο πού φοροῦσε.

Τό πρωί πού σηκωνόταν, ἔλεγε στόν ἑαυτό του:

- Νά, ταπεινέ, ἀνόητε Ἀνδρέα, σάν σκύλος κοιμήθηκες μαζί μέ τούς ὁμοίους σου. Πάμε πάλι νά κοπιάσουμε, γιά νά ἀποφύγουμε τήν μέλλουσα τιμωρία, γιατί πλησιάζει ὁ θάνατος. Μήν πλανᾶσαι. Κανείς δέν θά σέ βοηθήσει ἐκείνη τήν ὥρα. Κάθε ἄνθρωπος θά ἀπολαύσει τούς καρπούς τῶν κόπων του τήν ὥρα τοῦ θανάτου. Ἀγωνίσου λοιπόν, κοπίασε, ὑπόμεινε ἐξευτελισμούς σ' αὐτόν τόν κόσμο, γιά νά ἐπαινεθῆς καί νά δοξασθῆς ἀπό τόν ἐπουράνιο Βασιλέα μας.

***Ε**τσι μονολογοῦσε, καί ἀγωνιζόταν νά ἐπεκτείνεται γοργά πρὸς τά ἔμπρός, καθώς λέει ὁ Ἀπόστολος (Φιλιπ. 3: 14).

Ὁ κόσμος πού τόν ἔβλεπε, ἔλεγε:

- Κοίταξε, καί νέος σαλός!

- Αὐτή ἡ συμπεριφορά, ἔλεγαν ἄλλοι, δέν ταιριάζει σέ σαλό.

Οἱ τελευταῖοι τόν συμπαθοῦσαν, ἐνῶ οἱ πρώτοι τόν χτυποῦσαν στόν τράχηλο καί ἔφτυναν ἀηδιασμένοι. Ἐκεῖνος ὅμως ὑπέμενε τόν πόνο καί τόν κάματο. Προσευχόταν κρυφά, ἀλλά τόσο ἔντονα, ὥστε ὁ ψίθυρος πού ἔβγαινε ἀπό τά χεῖλη του ἀκουγόταν ἀπό μακριά σάν καζάνι πού κοχλάζει, ἐνῶ ἀπό τό στόμα του ἔβγαινε ἀτμός.

- Κοίταξε! ἔλεγαν ὅσοι ἀσύνετοι τόν ἔβλεπαν. Τόσο πολύ ὑποφέρει ἡ καρδιά του ἀπό τό πονηρό πνεῦμα, ὥστε βγάζει αὐτόν τόν ἀτμό!

Ἐκεῖνο ὅμως πού προξενοῦσε τόν ἀτμό ἦταν ἡ ἀκατάπαυστη καί θεάρεστη προσευχή. Ὅσοι λοιπόν σκέπτονταν ἔτσι, ἦσαν ἀφελεῖς, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἰουδαῖοι κατά τήν Πεντηκοστή, πού θεώρησαν μέθη τήν ποικιλία τῶν γλωσσῶν.

Ἀπο τὸ γεροντικό

Τρεῖς εὐσεβεῖς νέοι, φίλοι μεταξύ τους, ἀκολούθησαν τρεῖς διαφορετικούς δρόμους γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἓνας ἀποφάσισε νά ἀφιερῶσθαι τῆ ζωῆ του στό νά συμφιλιῶνται μεταξύ τους τούς ἐχθρούς καί ἀντιπάλους. Τόν συγκινοῦσε βαθειά τό ἔργο τοῦ εἰρηνοποιοῦ.

Ὁ ἄλλος, δοσμένος ὀλοψύχα στήν ἀγάπη τοῦ πλησίον, πήγαινε βάλσαμο παρηγορίας στούς δυστυχισμένους.

Ὁ τρίτος, φλογερός ἐραστής τῆς ἡσυχίας, πήγε στήν ἔρημο νά ζήσει ξένος καί ἄγνωστος ἀνάμεσα στούς ἀσκητάς καί ἐρημίτας.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ὁ πρῶτος, ἀηδιασμένος ἀπό τίς δολοπλοκίες, τίς ἀντιθέσεις, τίς διαμάχες τῶν ἀνθρώπων, πού δέν εἶχαν ποτέ σταματημό, πήγε νά βρῆ τόν σύντροφό του νά ἰδῆ μήπως ἐκεῖνος εἶχε πιά ἐπιτυχία στό ἔργο του. Ἀλλά κι ἐκεῖνος ἦταν ἀπογοητευμένος. Ἡ δυστυχία καί ἡ κακομοιρία τῶν συνανθρώπων του ἦταν τόσο μεγάλη πού δέν ἔφτανε νά τήν ἀνακουφίσει, καθώς ἤθελε. Καί οἱ δύο μαζί τότε ξεκίνησαν νά συναντήσουν τόν παλιό τους φίλο, νά ἰδοῦν τί κέρδος εἶχε ἐκεῖνος ἀπό τήν ξενιτεία του. Τόν βρῆκαν στό ἐρημητήριό του καί ἀφοῦ τοῦ διηγήθηκαν τά βάσανά τους, τόν ρώτησαν τί ἀπέκτησε ζώντας τόσα χρόνια ἀποτραβηγμένος ἀπό τόν κόσμο.

Ἐκεῖνος, ἀντὶ νά τούς ἀποκριθῆ μέ λόγια, ἔκανε τοῦτο τό παράξενο: Πῆρε ἓνα δοχεῖο, τό γέμισε νερό καί εἶπε στούς φίλους του νά κοιτάξουν μέσα.

- Βλέπετε τίποτε; τούς ρώτησε.

- Νερό παραγμένο.

Ὑστερα ἀπό λίγο, ὅταν τό νερό εἶχε ἡρεμήσει πιά, τούς εἶπε νά ξανακοιτάξουν μέσα.

- Τί βλέπετε;

- Τά πρόσωπά μας, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι.

- Νά, λοιπόν, τί ἀπέκτησα στήν ἡρεμία τῆς ἐρήμου, εἶπε τότε ὁ ἡσυχαστής. Βλέπω κάθε μέρα καί γνωρίζω καλύτερα τόν ἑαυτό μου, τίς ἐλλείψεις καί τίς ἀδυναμίες μου. Ἀγωνίζομαι νά διορθωθῶ καί ποτέ δέν ἐνοιῶσα κόπο καί ἀπογοήτευσι.

Οἱ ἄλλοι δύο συμφώνησαν πῶς ὁ ἐρημίτης εἶχε δίκαιο.

Γερο - Φιλάρετος ὁ Σταυρονικητιανός

Γέροντος Παΐσιου

Ενας από τούς άφανείς Πατέρες, πού άγωνίστηκε φιλότιμα στό Περιβόλι τής Παναγίας, γιά νά πετύχει τό "ποθούμενο", τήν σωτηρία τής ψυχής, ήταν καί ὁ Γερο - Φιλάρετος, ὁ φίλος τής άρετῆς. Ἡ επίγεια πατριδα του ήταν ἡ Τρανσυλβανία τής Ρουμανίας. Είχε γεννηθῆ τό σωτήριο έτος 1892, καί του είχαν δώσει στήν θεία Βάφτισι τό όνομα Νικόλαος, καί τό επίθετό του ήταν Ντούσας.

Ο κατά κόσμον λαπών Νικόλαος Ντούσας τό 1912 ἤρθε στό Ἅγιον Ὄρος καί εκάρη Μοναχός στό Βατοπαιδινό Κελλί του Ἁγίου Ὑπατίου καί μετονομάσθηκε Φιλάρετος. Παρέμεινε εκεί όκτώ χρόνια καί τό 1920 ἤρθε στό Σταυρονικητιανό Κελλί του Ἁγίου Ἀνδρέα στήν Καψάλα, στόν Γερο - Μόδεστο, τόν όποιο γηροκόμησε καί πήρε τήν ευχή του. Στο Κελλί αυτό συνέχισε καί τελείωσε τόν καλόν άγώνα.

Ακουγα, φυσικά, από τό 1956 γιά τήν πνευματική κατάστασι του σεβαστού Γέροντα από πολλούς Πατέρες καί κυρίως από τόν ύποτακτικό του Πατέρα Βαρθολομαίο, ὁ όποιος έρχόταν στήν Ἱ. Μονή Φιλοθέου, αλλά από κοντά αξιώθηκα νά τόν γνωρίσω τό 1968, πού έμεινα εκεί κοντά, στό Σταυρονικητιανό Κελλί του Τιμίου Σταυρού. Ὅποτε λοιπόν θά πήγαινα, θά τόν έβλεπα τόν Γέροντα έξω ὄρθιο, άκουμπισμένο μέ τό ένα χέρι στήν κουπαστή, καί μέ τό άλλο νά κρατά τό κομποσχοίνι. Ὑπέφερε πολύ από δύσπνοια, γι' αυτό έβγαινε συνήθως έξω. Ὅταν τόν ρωτοῦσα: "τί κάνεις, Γέροντα", "δόξα τῷ Θεῷ" άπαντοῦσε.

-Τί θέλεις νά σου φέρω;

-Ἡ Παναγία μου οικονομάει αυτό πού μου χρειάζεται.

Δέν δεχόταν τίποτε, διότι αν κάποιος του άφηνε κάτι πού άξιζε πέντε δραχμές, εκείνος τό ύπολόγιζε είκοσι δραχμές διότι υπερεκτιμοῦσε τά πράγματα πού του άφήναν καί έπρεπε νά κάνη είκοσι κομποσχοίνια εκατοστάρικα μέ μικρές μετάνοιες (!) γι' αυτόν πού του άφησε τήν εύλογία. Κάποτε τόν είχα παρακαλέσει νά δεχθῆ μία μικρή εύλογία, άλλ' εκείνος άρνήθηκε: "Δέν μπορώ, δέν μπορώ, δέν προλαβαίνω νά κάνω κομποσχοίνια καί μετάνοιες. Έχω καί τά δικά μου καθήκοντα, έχω καί του πατρός Βαρθολομαίου, γιατί είναι άρρωστος, καί ὁ Χριστός από αυτόν θά ζητήση μόνο ύπομονή". Ὁ Πατήρ Βαρθολομαίος, ὁ ύποτακτικός του, υπέφερε χρό-

νια από πάρκινσον βαριάς μορφῆς καί έτρεμε ολόκληρος. Ὁ δέ Γερο - Φιλάρετος, εκτός πού του έκανε τά πνευματικά του καθήκοντα, παράλληλα καί τόν ύπηρετοῦσε, παρ' ὅλο πού ήταν έβδομήντα όκτώ χρονών, καί τόν διακονοῦσε επί δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια, μέχρι πού έπεσε καί ὁ ίδιος στό κρεβάτι.

Είχαν σπάσει πιά οι φλέβες τών ποδιών του από τήν ὀρθοστασία στήν προσευχή, καί έτρεχαν τά υγρά από τίς κάλτσες στά παπούτσια καί από τά παπούτσια στό πάτωμα. Ἐπειδή δέ είχε καί τήν δύσπνοια, καθόταν σέ μία γωνία, γιά νά μή πέφτη, τυλιγμένος μέ παλιές κουβέρτες. Φυσικά, τόν επισκέπτονταν οι Πατέρες, αλλά πότε ὄλοι μαζί καί πότε κανένας, όποτε τελικά έμειναν μόνοι τους καί οι δύο άβοήθητοι. Ἐκείνες τίς ἡμέρες ασφαλώς θά ένιωθαν καί σέ μεγαλύτερο βαθμό τήν θεϊκή παρηγορία, επειδή τούς έλειπε ἡ ανθρωπίνη. Ἄλλά καί γιά έναν λόγο παραπάνω, επειδή είχαν καί οι δύο τήν άρχοντική άγάπη, άφοῦ ὁ ένας σκεφτόταν τόν άλλο, καί έτσι καί τούς δύο τούς σκέφτονταν ὁ Χριστός καί ἡ Παναγία καί τούς παρηγοροῦσαν θεϊκά.

Μία μέρα, λοιπόν, πού τούς είχα ξαναεπισκεφθῆ, προχωρώντας γιά τό Κελλί του Γερο - Φιλάρετου αισθάνθηκα μία άρρητη εύωδία! Μόλις άνοιξα τήν πόρτα του Κελλιοῦ του, έννοιωσα πιά δυνατή τήν εύωδία. Τί νά ιδῶ όμως; Τό καημένο τό Γεροντάκι πεσμένο κάτω καί σφηνωμένο, έτσι πού δέν μπορούσε ούτε νά σηκωθῆ, αλλά ούτε καί νά άναπνεύση. Τό σήκωσα άρχισε σιγά - σιγά νά άναπνή καί μέ νοήματα μου έδειχνε νά τό σκεπάσω. Δέν του είχε μείνει πιά αίμα, καί κρύωνε πολύ. Κι ένῶ θά έπρεπε νά βρωμάη τό πάτωμα καί ολόκληρος ὁ Γέροντας από τά υγρά πού έτρεχαν συνέχεια από τά πόδια του, επειδή είχε εύωδιασμένη ψυχή, ὅλα εύωδίαζαν. Παρακάλεσα νά μείνω στό Κελλί τους, νά τούς βοηθῶ, αλλά δέν δέχθηκε. Μοῦ είπε νά επιστρέψω τήν άλλη ἡμέρα καί έτσι επέστρεψα στό Κελλί μου.

Εκείνη όμως τήν ἡμέρα, ήταν 1- 6-1975, τήν ώρα πού έκανα κομποσχοίνι γιά τό Μεσονυκτικό, τί νά δῶ! Βλέπω τόν Γερο - Φιλάρετο μέ ένα φωτεινό πρόσωπο νά φεύγη στόν Οὐρανό μέσα σέ οὐράνιο φῶς. Κατάλαβα από αυτό ὅτι άνεπαύθη έν Κυρίῳ ἡ εξαγνισμένη του ψυχή, σέ ἡλικία ογδόντα τριών χρονών. Τήν ευχή του νά έχουμε. Ἄμην.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

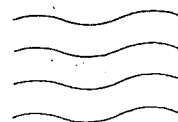
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ: 17,6 €.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ